ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 780[2]	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 7 Μαΐου 2023 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὑποδείγματα ὑπομονῆς στὶς θλίψεις

«Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει…» (Ἰω. 5,6)

Πῶς, ἀγαπητοί μου, πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι στὴ ζωή τους τὰ διάφορα **θλιβερὰ περιστατικά;**

Τὰ βλέπουν ἀπαισιόδοξα. Ὁ ἕνας γογγύζει. Ὁ ἄλλος κλαίει καὶ χτυπιέται. Ὁ ἄλλος βλαστημάει. Ὁ ἄλλος καταριέται τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα ποὺ τὸν γέννησαν· στὸ τέλος τὰ βάζει καὶ μὲ τὸ Θεό. Φταίει, λέει, ὁ Θεός. Ἐνῷ δὲν φταίει ὁ Θεός· οἱ αἴτιοι τῆς συμφορᾶς εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τ᾽ ἁμαρτήματά μας, μὲ τὶς σφαλερὲς ἐπιλογές μας.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **Δὲν ὑπάρχει θεραπεία τοῦ κακοῦ;**

Ὑπάρχει. Μπορεῖ καὶ πάλι ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ μιὰ ζωὴ εὐλογημένη καὶ εὐτυχισμένη, καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό.

Καὶ ποιό εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο; **Τί κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ βλέπῃ τὰ ἐγκόσμια μὲ αἰσιοδοξία;**

Εἶνε **ἡ πίστι στὸ Θεό**. Αὐτὴ τὸν κάνει νὰ βλέπῃ, ὅτι πίσω ἀπ᾽ ὅλα, ναὶ ἀπ᾽ ὅλα, τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα γεγονότα τῆς ἀτομικῆς, οἰκογενειακῆς, ἐθνικῆς καὶ πανανθρώπινης ζωῆς, στέκει ὁ Θεός. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· Οὔτε τρίχα δὲν πέφτει ἀπ᾽ τὸ κεφάλι μας, οὔτε ἕνας σπουργίτης δὲν πέφτει στὴ γῆ χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (βλ. Λουκ. 21,18· Ματθ. 10,29-30).

Πίσω λοιπὸν ἀπ᾽ ὅλα στέκει ἡ θεία πρόνοια, ποὺ κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα. Κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ πιὸ δυσάρεστα γνωρίζει αὐτὴ νὰ τὰ κατευθύνῃ πρὸς τὸ συμφέρον μας. *«Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν»* (Ρωμ. 8,28).

Ἡ πίστι εἶνε δέντρο, ἀλλὰ δέντρο ποὺ ξεράθηκε. Ἂν τὸ καλλιεργήσουμε, θ᾽ ἀνθίσῃ πάλι. Κ᾽ ἔχει ὡραίους καρπούς. Ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους καρποὺς τῆς πίστεως εἶνε **ἡ ὑπομονή**. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ ὑπομονή!

* * *

√ **Παραδείγματα ὑπομονῆς** ἔχει πολλὰ ἡ Ἐκκλησία μας. Καὶ **ὁ παράλυτος**, ποὺ θεράπευσε σήμερα ὁ Χριστός, εἶνε ἕνα πολὺ μεγάλο ὑπόδειγμα ὑπομονῆς. Τί ἦταν αὐτός;

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 5,1-15), ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὑγιής, γερός. Ἀλλὰ κάποτε μούδιασαν καὶ παρέλυσαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του, παρέλυσε τὸ κορμί του ὅλο, κ᾽ ἔπεσε στὸ κρεβάτι σὰν νεκρός. Πῆγε σὲ γιατρούς, πῆρε φάρμακα, τίποτε δὲν ἔγινε. Τέλος οἱ γνωστοί του τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν σὲ μιὰ στοά, ποὺ ἦταν μέσα ὅλοι οἱ δυστυχισμένοι, τυφλοὶ κουτσοὶ κουφοὶ παράλυτοι. Γιατί τὸν ἔρριξαν ἐκεῖ; Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιὰ **δεξαμενή, ποὺ τὰ νερά της ἦταν θαυματουργικά**, ὄχι ὅμως πάντοτε. Κάποιες στιγμὲς σπάνιες, σὲ ὥρα ἄγνωστη, ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε καὶ τάραζε τὸ νερό· κι ὅποιος προλάβαινε νὰ πέσῃ πρῶτος μέσα στὸ νερό, αὐτὸς γινόταν καλά.

Ὁ παράλυτος ἔβλεπε καὶ ἄκουγε τὰ νερὰ νὰ ταράζωνται, ἀλλὰ μὲ πόδια παράλυτα δὲν προλάβαινε νὰ μπῇ στὴ δεξαμενή, στὴν κολυμβήθρα. **Ἔμενε ἔτσι ἐκεῖ 38 ὁλόκληρα χρόνια**. Καὶ τί ἔκανε; Γόγγυσε; βλαστήμησε; καταράστηκε; εἶπε κανένα κακὸ λόγο; Τίποτε ἀπ᾽ αὐτά. Ἀντιθέτως, ἔλεγε «Δόξα σοι, ὁ Θεός».

Ἐμεῖς, ταλαίπωροι κι ἁμαρτωλοί, κάτι νὰ μᾶς συμβῇ, γογγύζουμε ἀμέσως καὶ βλαστημοῦμε τὸ Θεό. **Αὐτὸς** ἐκεῖ, νεκρὸς ἄταφος ἐπὶ 38 χρόνια, ποὺ ἔβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ θεραπεύωνται, δὲν ἔλεγε κακὸ λόγο, ἀλλὰ **περίμενε**.

Ἦταν μόνος. Τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει ὅλοι. Ἕνας ὅμως δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. **Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Κι ὅταν ἔχῃς τὸ Χριστὸ μαζί σου, ἔχεις τὴ δύναμι νὰ ὑπομένῃς ὅλα τὰ δεινὰ στὸν κόσμο τοῦτο. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ

Χριστός· *«Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»* (Ἰω. 16,33).

Ὁ παράλυτος εἶχε τὸ Χριστό. Κι **ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε**. Ἔγινε τόσο καλά, ὥστε μποροῦσε νὰ σηκώσῃ στὴ ράχη τὸ κρεβάτι του προκαλώντας τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμὸ ὅλων.

Ὁ παράλυτος **εἶνε ὑπόδειγμα ὑπομονῆς**. 38 χρόνια δὲν ἐγόγγυσε, δὲν πικράθηκε, δὲν εἶπε κανένα κακὸ λόγο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

√ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα, ὄχι ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη; Δέστε τὸν **Ἰώβ**, ποὺ γιορτάζει στὶς 6 Μαΐου.

Τί ἦταν ὁ Ἰώβ; Ἦταν πλούσιος. Εἶχε 7 ἀγόρια καὶ 3 κορίτσια. Εἶχε χωράφια, εἶχε ζῷα, εἶχε περιουσία μεγάλη. Ἀλλὰ σὲ μιὰ μέρα τά ’χασε ὅλα. Ἔγινε σεισμός, ἔπεσε τὸ σπίτι, καὶ σκοτώθηκαν καὶ τὰ 10 παιδιά του. Δὲν τοῦ ἔμεινε οὔτε ἕνα παιδί. Καὶ μόνο αὐτό; Τὴν ἴδια μέρα ἔχασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα. Μόνο αὐτό; Ἔχασε καὶ τὴν ὑγειά του. Κ’ ἐκεῖνος τί ἔκανε; Εἶπε κακὸ λόγο; γόγγυσε; Τίποτε. Καὶ ὅταν, μέσα στὰ φοβερὰ δεινά, τὸν προέτρεπε καὶ ἡ γυναίκα του ἀκόμα νὰ βλαστημήσῃ καὶ ν’ αὐτοκτονήσῃ, αὐτὸς ἀπήντησε· *«Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον» «ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος»* (Ἰὼβ 1,21). Καὶ μᾶς δίνει τὸ μεγάλο μάθημα, νὰ ἔχουμε ὑπομονή. Νὰ ὑπομένουμε στὰ δεινά. **Μακάριοι οἱ ὑπομένοντες**.

Ὑπόδειγμα λοιπὸν ὑπομονῆς εἶνε ὁ παράλυτος τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπόδειγμα καὶ ὁ Ἰώβ.

Θέλετε καὶ σύγχρονα παραδείγματα; **Ὑπάρχει καὶ σήμερα ὑπομονή**.

√ Μιὰ μέρα ἦρθε στὴ μητρόπολι **μιὰ γυναίκα**, ποὺ τὴν κυνηγοῦσε ὁ ἄντρας της καὶ μάλιστα μὲ μαχαίρι. Τὴν εἶχε πληγώσει· ἦταν ματωμένη. Τὴ λυπήθηκα. Καὶ ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ εἶπα·

–Ἄφοῦ θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ, χώρισέ τον· **νὰ πάρῃς διαζύγιο**.

Ἀλλὰ τὴ νύχτα δὲν ἡσύχαζα. Σκεπτόμουν· Γιατί νὰ τῆς πῶ νὰ πάρῃ διαζύγιο; **γιατί νὰ τῆς πῶ τέτοιο λόγο;**…

Πέρασε ἕνας, δύο, τρεῖς μῆνες, καὶ νά την ἔρχεται. Τὸ πρῶτο ποὺ τὴ ρώτησα ἦταν, ἂν ἔκανε αἴτησι διαζυγίου. Καὶ τί μοῦ λέει·

–Ὄχι δὲν ἔκανα, γιατὶ **τὸν ἀγαπῶ** τὸν ἄντρα μου **καὶ τὸν ὑπομένω**.

Ἂς τ’ ἀκούσουν αὐτὸ κάτι ἄλλες γυναῖκες· ποὺ ἂν τοὺς πῇ κακὸ λόγο ὁ ἄντρας τους, ἀμέσως ζητοῦν διαζύγιο. Ποῦ εἶνε ἡ ὑπομονή, ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἀντρός, τῆς γυναίκας, τῶν παιδιῶν; Ἂν ἀφαιρέσουμε τὴν ὑπομονή, κόλασι θὰ γίνῃ ὁ κόσμος. Καὶ ἔγινε πλέον κόλασι ὁ κόσμος, γιατὶ γίναμε γογγυσταὶ καὶ ἀχάριστοι.

√ Ἄλλο παράδειγμα. Κάποια μέρα εἶδα ἕνα **τυφλό**. Ἦταν νέος, 30 ἐτῶν, καὶ εἶχε χάσει τὸ φῶς του. Τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Θαύμασα καὶ τοῦ εἶπα·

–Ἐσὺ λὲς «Δόξα σοι, ὁ Θεός»;

–Ναί, λέει. Ἔχασα τὸ φῶς τὸ ὑλικό, ἀλλὰ μοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς κάποιο ἄλλο φῶς, φῶς πνευματικό, γιὰ νὰ βλέπω τὸ Χριστό…

Αὐτὸς πίστευε στὸ Χριστό. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ μάτια, ἂν δὲν πιστεύῃς στὸ Χριστό. Καὶ λέει μιὰ προφητεία· Θὰ ἔρθουν χρόνια, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ λένε· Μακάριοι ὅσοι δὲν ἔχουν μάτια νὰ βλέπουν τὰ αἴσχη!

√ Ἀλλὰ τί λέω; Τὰ παραδείγματα ποὺ σᾶς εἶπα δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ ὑπέρτατο παράδειγμα ὑπομονῆς εἶνε ἕνας· **ὁ Χριστός!** Κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπέφερε στὸν κόσμο ὅπως ὁ Χριστός. Ὅλα τὰ ὑπέφερε πρὸς χάριν μας ὁ Ἀναμάρτητος. Σήκωσε σταυρὸ βαρύ. Ὅλοι σηκώνουμε σταυρούς. Ἡ χήρα μὲ τὰ ὀρφανά της, ὁ ἄρρωστος, ὁ ἐργάτης, ὁ οἰκογενειάρχης, ὁ ἄνεργος, ὁ συκοφαντούμενος, ὅλοι σηκώνουμε σταυρό. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ σταυροὶ μαζὶ δὲν κάνουν τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας. Ἐπάνω λοιπὸν ἀπὸ τὸ σταυρό του ὁ Χριστὸς ἁπλώνει τὰ ἅγια χέρια του καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ ἔχουμε ὑπομονή. Γι’ αὐτὸ μᾶς εἶπε τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα λόγια· *«Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»* (ἔ.ἀ.).

√ Πόσο μὲ συγκίνησε τὸ ἑξῆς. Ὅταν μιὰ μέρα ἔφτανα στὴν ἐκκλησία, εἶδα **μιὰ γριὰ** ποὺ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ σκύψιμο ἄγγιζε τὴ γῆ. Κατέβηκα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴ ρώτησα·

–Γιαγιά, ποῦ πᾶς;

–Στὴν ἐκκλησία, μοῦ ἀπήντησε. Ἐγὼ δὲν μπορῶ ν’ ἀφήσω τὴν ἐκκλησία.

–Πόσων χρονῶν εἶσαι; τὴν ξαναρώτησα.

–Ὀγδονταπέντε, μοῦ ἀπήντησε.

Πόδια δὲν εἶχε ἡ γερόντισσα, καὶ πόδια ἔκανε γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία. **Ἄλλοι** ἔχουν πόδια, ἀλλὰ… **Πόδια γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν ἔχουν**. Αὐτοὶ εἶνε οἱ παράλυτοι ψυχικῶς, χειρότεροι ἀπὸ τὸ σημερινὸ παράλυτο.

* * *

Ἀπὸ μᾶς, ἀδελφοί μου, ἐξαρτᾶται νὰ κάνουμε τὴ γῆ ἢ παράδεισο ἢ κόλασι. Γι’ αὐτὸ εὔχομαι, νὰ ἔχουμε ὑπομονή. Εὔχομαι, ὅλοι νὰ ξυπνήσουμε καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Κι ὅταν ἐπιστρέψουμε ἐκεῖ, θὰ βλέπουμε τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικὰ ἀπ’ ὅ,τι τὰ βλέπουμε σήμερα.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Βασιλείου Φιλώτα - Ἀμυνταίου τὴν 6-5-1990. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 6-5-2001, ἐπανέκδοσις 20-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ΄- Ἔτος ΙΣΤ΄ Ἀριθμ. φύλλου 680[2]	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42) 14 Μαΐου 2023 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Μίλα γιὰ τὸ Χριστὸ

«Ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα» (Ἰω. 4,28-29)

Κάτω στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀγαπητοί μου, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἦταν μία πόλι ποὺ ὠνομαζόταν **Σιχάρ**. Κατοικοῦνταν ἀπὸ **Σαμαρεῖτες**.

Οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες. Τοὺς θεωροῦσαν **νόθα παιδιά**. Οὔτε στὰ σπίτια τους πήγαιναν, οὔτε τὰ κορίτσια τους ἔπαιρναν νύφες, οὔτε ἕνα ποτήρι νερὸ δὲν δέχονταν ἀπ᾽ αὐτούς, οὔτε καλημέρα ἢ καλησπέρα δὲν τοὺς ἔλεγαν. Δὲν περνοῦσαν οὔτε ἀπὸ τὰ χωράφια τους. Καὶ ἂν τύχαινε νὰ περάσῃ κανείς, τίναζε τὰ παπούτσια του.

Ὁ Χριστὸς ὅμως, νάτος, μπῆκε στὴ Σαμάρεια. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτα γι᾽ αὐτόν· **δὲν ἤξεραν τίποτα γιὰ τὸ Χριστό**. Ποιός τοὺς ἔφερε κοντά Του; Οὔτε παπᾶς, οὔτε δεσπότης, οὔτε ἱεροκήρυκας, ἀλλὰ **μιὰ γυναίκα**.

Μήπως αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν καμμιὰ δασκάλα, καμμιὰ καθηγήτρια, καμμιὰ μορφωμένη ποὺ ἤξερε πολλὰ γράμματα; Ὄχι. Ἦταν **μιὰ ἀγράμματη καὶ μάλιστα ἁμαρτωλὴ** γυναίκα. Πολὺ ἁμαρτωλή. Ἦταν ἕνα **κάρβουνο** τοῦ διαβόλου, καὶ ὁ Χριστὸς τὸ ἔκανε **διαμάντι**. Τί μεγάλα θαύματα κάνει ὁ Χριστός! Καὶ σήμερα σ᾽ ὅλες τὶς ἐκκλησίες αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴν ἀγράμματη καὶ ἁμαρτωλὴ τιμοῦμε ὅλοι.

Μόλις γνώρισε τὸ Χριστό, ἔτρεξε καὶ εἶπε·

–Ἐλᾶτε, συγχωριανοί μου, νὰ δῆτε κάποιον, ποὺ **μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς μου**. Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός;

Ἔτρεξε ὅλο τὸ χωριὸ στὸ Χριστό, καὶ δὲν χόρταινε ν᾽ ἀκούῃ τὰ λόγια του. Ἔπεσαν στὰ πόδια του παρακαλώντας τον νὰ μείνῃ κοντά τους. Καὶ **ἔμεινε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ δυὸ μέρες**. Καὶ πίστεψε ὅλο σχεδὸν τὸ χωριό τους.

Αὐτὰ λέει σήμερα μὲ ἁπλᾶ καὶ σύντομα λόγια τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 4,5-42).

* * *

Καὶ **ἡ Σαμαρείτισσα τί ἔγινε;**

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πίστεψε στὸ Χριστὸ ἄλλαξε ζωή. Ἀπὸ Σαμαρείτισσα ἔγινε **Φωτεινή**. Ἀπὸ σκοτάδι ἔγινε φῶς, ἀπὸ σκοτεινὴ ἔγινε φωτεινή. Καὶ τί ἔκανε; Τ᾽ ἄφησε ὅλα, πῆρε ἕνα ῥαβδὶ καὶ περπατοῦσε σὲ βουνὰ καὶ ῥεματιὲς **κηρύττοντας τὸ Χριστό**, μὲ φλόγα. Ὅταν ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἔκλαιγε.

Μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ πῆγε σὲ πολλὰ μέρη. **Κατέληξε στὴ Σμύρνη**. Κήρυξε καὶ ἐκεῖ τὸ Χριστό, βαπτίστηκαν πολλοὶ καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Γι᾽ αὐτὸ οἱ Σμυρνιῶτες πρὸς τιμήν της ἔχτισαν τὴν πιὸ ὄμορφη ἐκκλησία ποὺ ὑπῆρχε στὴ Μικρὰ Ἀσία. **Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς** ἦταν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς λειτούργησε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ **Χρυσόστομος Σμύρνης τὸ 1922**, καὶ μετὰ ἔβαλαν φωτιὰ οἱ Τουρκαλάδες καὶ τὴν ἔκαψαν. Δὲν ὑπάρχει πιά.

Ποιός λοιπὸν **ἔφερε τόσο κόσμο στὸ Χριστό**; Μιὰ γυναίκα, ἡ ἁγία Φωτεινή.

Γι᾽ αὐτὸ **ὅ,τι ἔκανε** ἡ ἁγία Φωτεινή, **νὰ κάνουμε κ᾽ ἐμεῖς**.

–Μπᾶ; θὰ μοῦ πῆτε, ν᾽ ἀφήσουμε τὰ σπίτια μας, τὰ χωράφια μας καὶ τὶς δουλειές μας, νὰ πάρουμε ἕνα ῥαβδὶ καὶ νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ κηρύττουμε τὸ Χριστό; Μὰ **τρελλάθηκες;** Ἔχουμε γυναῖκα καὶ παιδιά…

Δὲν σοῦ λέω νὰ πᾷς νὰ κηρύξῃς τὸ Χριστὸ κάτω στὸ Νεῖλο ποταμὸ καὶ στὶς Ἰνδίες. **Ἐδῶ**, στὸ χωριό σου καὶ στὴν πόλι σου **νὰ τὸν κηρύξῃς**. Θὰ μοῦ πῇς·

–**Μὲ ποιό τρόπο;**

Θὰ σοῦ πῶ. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ποὺ σηκώνεσαι μέχρι τὸ βράδυ ἡ γλῶσσα σου δὲν σταματᾷ.

Κουβεντιάζεις μὲ τὴ γυναῖκα σου, μὲ τὰ παιδιά σου, μὲ ὅλους. Κουβεντιάζεις στὸ καφφενεῖο, στὴν πλατεῖα, παντοῦ. Ἂν μετρήσω τὶς λέξεις ποὺ λὲς ἀπ᾽ τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδι, εἶνε χίλιες λέξεις. Ἂν ψάξω μέσα στὶς χίλιες αὐτὲς λέξεις, θὰ βρῶ τὸ διαμάντι; Γιατὶ οἱ λέξεις ποὺ λένε οἱ ἄνθρωποι εἶνε χαλίκια καὶ ἄμμος. Διαμάντι εἶνε ὁ Χριστός. **Εἶπες μιὰ λέξι γιὰ τὸ Χριστό; Μπᾶ!**

Ὅταν βάπτισα στὴ Φλώρινα τοὺς τσιγγάνους, ρωτῶ ἕναν ἔξυπνο ἀπ᾽ αὐτούς·

–Τόσα χρόνια, ποὺ μένεις ἐδῶ στὴ Φλώρινα, δὲν μοῦ λές, **ἄκουσες ποτὲ κανένα νὰ μιλάῃ γιὰ τὸ Χριστό;**

–Ναί, μοῦ λέει, ἄκουσα· **ὅταν τὸν βλαστημᾶνε!**

Σ᾽ αὐτὴ τὴν κατάντια φτάσαμε· τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ν᾽ ἀκούγεται μόνο στὶς βλαστήμιες.

Γιὰ καλὸ ἡ λέξι Χριστὸς δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη σου. Κουβεντιάζεις γιὰ ὅλα· γιὰ τὰ γίδια, γιὰ τὰ χωράφια, γιὰ τὰ λεφτά, γιὰ τὶς καταθέσεις, γιὰ τὶς παντρειὲς καὶ τὰ διαζύγια. **Γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν μιλᾷς.**

Τὸ νὰ μὴ μιλᾷς γιὰ τὸ Χριστό, ποὺ σοῦ δίνει τὸ φῶς, τὸν ἀέρα, τὸ ψωμί, τὰ πάντα, εἶνε **ἀχαριστία**.

Ὅπως, λοιπόν, ἡ ἁγία Φωτεινὴ μιλοῦσε γιὰ τὸ Χριστό, ἔτσι **νὰ μιλᾷς κ᾽ ἐσὺ γι᾽ αὐτόν**.

Νὰ μιλᾷς μέσα στὸ σπίτι. Εἶσαι πατέρας; Ὅταν βραδιάσῃ, φώναξε τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά σου, καὶ μίλα τους γιὰ τὸ Χριστό. **Πάρε καὶ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο**.

Θὰ πεθάνῃς μιὰ μέρα, καὶ ὅλα θὰ τὰ ξεχάσουν τὰ παιδιά, καὶ τὰ λεφτὰ καὶ τὰ πλούτη. Ἕνα δὲν θὰ ξεχάσουν ποτέ· ὅτι τοὺς μιλοῦσες γιὰ τὸ Χριστό. **Δὲν θὰ ξεχάσουν ποτέ** τὴ μάνα, τὸν πατέρα καὶ τὴ γιαγιά, ποὺ τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Δάκρυα μοῦ ἔρχονται στὰ μάτια ὅταν θυμᾶμαι **τὸ πατρικό μου σπίτι**. Μᾶς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Στὴ **Ῥωσία ἄθεοι ἦταν**. Καμπάνα δὲν χτυποῦσε, κήρυγμα δὲν ἐπιτρεπόταν, τὸ κατηχητικὸ ἀπαγορευόταν. Παιδάκι νὰ πλησιάσῃ παπᾶς δὲν τολμοῦσε. Στὰ σχολεῖα πολεμοῦσαν τὴν πίστι. Πῶς κρατήθηκε ἡ Ἐκκλησία; **Ποιός δίδασκε τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Χριστό;** Οἱ Ῥωσίδες **μανάδες** καὶ οἱ **γιαγιάδες**! Μακάρι νὰ πιστεύαμε ἐμεῖς ἐδῶ ὅπως ἐκεῖνες. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, ἔπαιρναν τὰ παιδιά, τὰ γονάτιζαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ **τοὺς ἔκαναν μάθημα**.

Στὸ ἄθεο ἐκεῖνο καθεστὼς ἔβλεπες στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ δικαστὰς ποὺ πίστευαν στὸ Χριστό. Καὶ ἀποροῦσαν οἱ ἄπιστοι, **ποιός τοὺς δίδαξε τὴ θρησκεία!**

Ὄχι μόνο δὲν ἔσβησε ἡ πίστι στὴ Ῥωσία, ἀλλὰ καὶ **θριάμβευσε**. Γιατί; Γιατὶ ὑπῆρχαν οἱ Σαμαρείτισσες.

Πάρτε λοιπὸν κ᾽ ἐσεῖς τὰ παιδιά σας καὶ μιλῆστε τους γιὰ τὸ Χριστό.

Θὰ γεράσῃς μιὰ μέρα καὶ θὰ πεθάνῃς. Ἀλλ᾽ **ὅταν σὲ θυμᾶται τὸ παιδάκι**, θὰ λέῃ· Ἄχ, καλή μου μάνα, ποὺ μοῦ σταύρωνες τὰ χεράκια καὶ μὲ μάθαινες τὴν προσευχή, εὐλογημένη νά ᾽σαι!

Ἐγὼ δὲν σᾶς λέω νὰ πᾶτε στὴν Ἀφρικὴ καὶ νὰ κηρύξετε τὸ Χριστό, ἀλλὰ **μέσα στὸ σπίτι σας**.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μιλᾷς γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ ἡ μαϊμοῦ ἔχει γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Καὶ τὸν παπαγάλο μπορεῖς νὰ τὸν μάθῃς δυὸ - τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ δὲν τὶς καταλαβαίνει. Ἀπ᾽ ὅλα τὰ ζωντανὰ μόνο ὁ ἄνθρωπος μιλάει. Καὶ εἶνε μεγάλο προνόμιο αὐτό.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, ὄχι γιὰ νὰ βρίζῃς, νὰ καταριέσαι καὶ νὰ στέλνῃς τὸ παιδί σου στὸ διάβολο· ὄχι γιὰ νὰ βλαστημᾷς καὶ νὰ κοτσομπολεύῃς, ὄχι γιὰ νὰ συκοφαντῇς καὶ νὰ αἰσχρολογῇς. Ὄχι γιὰ νὰ κάθεσαι μὲ τὶς ὧρες στὰ καφφενεῖα καὶ στὶς τηλεοράσεις καὶ νὰ συζητᾷς τὰ αἴσχη ποὺ βλέπεις. Γιατὶ τότε **δὲν εἶσαι ἄνθρωπος**.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, γιὰ νὰ πῇς μόλις σηκωθῇς τὸ πρωί· **Εὐχαριστῶ, Θεέ μου,** ποῦ μοῦ ἔδωσες τὸ φῶς. Κι ὅταν ἔρθῃ τὸ μεσημέρι νὰ πῇς· Σ᾽ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ ψωμί. Καὶ ὅταν βραδιάσῃ νὰ πῇς· Σ᾽ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μὲ φύλαξες ὅλη τὴν ἡμέρα.

Δὲς **τὰ πουλάκια**, ποὺ κελαϊδᾶνε καὶ λένε· Θεέ μου, σ᾽ εὐχαριστῶ.

Σήκω **τὴν Κυριακὴ νὰ πᾷς στὴν ἐκκλησία** καὶ νὰ ὑμνήσῃς τὸ Θεό.

Νὰ μιλᾷς γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ μόνο γιὰ τὸ Χριστό. Μὲ τὴ ζωή σου καὶ τὸ παράδειγμά σου. **Τότε θὰ εἶσαι Χριστιανός**. Ἀλλιῶς, δὲν θὰ εἶσαι Χριστιανός, ἀλλὰ θὰ εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες καὶ χειρότερος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, χειρότερος ἀπ᾽ ὅλους.

Εἴθε ὁ Θεὸς τὰ λίγα αὐτά, ποὺ εἴπαμε μὲ ἁπλᾶ λόγια, νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ τὰ κατανοήσουμε, καὶ μιμούμενοι κ᾽ ἐμεῖς τὴ Σαμαρείτισσα νὰ εἴμαστε πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Σιταριᾶς - Φλωρίνης τὴν 7-5-1972 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 9-5-1999, ἐπανέκδοσις 21-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄- Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1436	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38) 21 Μαΐου 2023 (2008)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Διδάγματα ἀπὸ τὸν τυφλὸ

ΠΟΣΟ γρήγορα, ἀγαπητοί μου, φεύγει ὁ χρόνος! Πότε ἀκούσαμε τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»*, καὶ συμπληρώνονται σαράντα μέρες. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐρχομένης Τετάρτης θὰ τὸ ἀκούσουμε γιὰ τελευταία φορά. Βρισκόμαστε στὶς παραμονὲς τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως.

Σήμερα εἶνε ἡ ἕκτη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἡ Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ. Στοὺς ναοὺς διαβάζεται ἡ περικοπὴ ποὺ διηγεῖται τὴ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ ὅλη τὴν περικοπὴ θὰ κόψουμε **λίγα ἄγθη** καὶ θὰ κάνουμε μιὰ πνευματικὴ ἀνθοδέσμη γιὰ νὰ εὐωδιάσουμε τὶς ψυχές μας.

* * *

● Τὸ πρῶτο, ἀγαπητοί μου, ποὺ προκαλεῖ τὴν προσοχή μας εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὁ τυφλός. Ὁ τυφλὸς αὐτὸς δὲ γεννήθηκε σὲ πλούσιο σπίτι – γιατὶ ὑπάρχουν καὶ πλούσιοι ποὺ γεννιοῦνται τυφλοί. Εἶχε γεννηθῆ σὲ φτωχόσπιτο. Κοντὰ στὸ δυστύχημα τῆς τυφλώσεως ἦταν **καὶ φτωχός**. Κάθε πρωὶ ἕνα παιδὶ τὸν ἔπαιρνε καὶ τὸν πήγαινε σ' ἕνα σταυροδρόμι, κ' ἐκεῖ στεκόταν ὡς τὸ βράδυ περιμένοντας ἐλεημοσύνη ἀπ' τοὺς διαβάτες. Ποιός ἄραγε θὰ γύριζε νὰ τὸν δῇ; Περνοῦσαν μπροστά του πολλοί, ἀλλὰ συνήθως ἀδιάφοροι. Οἱ εὐκατάστατοι ζοῦσαν καλά, μὲ ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις. Ποιός θὰ ἔρριχνε σ' αὐτὸν ἕνα βλέμμα συμπαθείας; Καὶ ὅμως ἕνας τὸν πρόσεξε. Ποιός; Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὸ σύμπαν!

Πολλὲς φορές, στὴ σκληρὴ αὐτὴ ζωή, παραπονούμεθα, ὅτι δὲ μᾶς προσέχουν· συγγενεῖς, φίλοι, προϊστάμενοι, κανείς· νιώθουμε ἔρημοι κ' ἐγκαταλελειμμένοι. Ἀλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου. Ἀρκεῖ ποὺ μᾶς προσέχει ὁ Θεός, καὶ ἂς μὴ μᾶς προσέχῃ κανεὶς ἄλλος. Ἂς μὴν ἔχουμε ἰσχυροὺς ἀνθρώπους προστάτες (βουλευτάς, ὑπουργούς, ἀρχιερεῖς). Ἀρκεῖ νά 'χουμε τὸν Κύριο· ὅταν μᾶς προσέχῃ ὁ Κύριος, φτάνει ἡ προστασία του. Ἐνῷ ἀντιθέτως, κι ἂν μᾶς προστατεύουν τοῦ κόσμου οἱ ἰσχυροὶ ἀλλὰ δὲν ἔχουμε μαζί μας τὸν Κύριο, τίποτα δὲν κάνουμε. Ὁ τυφλὸς τοῦ εὐαγγελίου, ποὺ εἶχε τὴν προστασία τοῦ Κυρίου, ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους καὶ ὅλο τὸν κόσμο τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας.

● Τὸ ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ σημειώσουμε εἶνε, ὅτι ὁ τυφλὸς αὐτὸς ἦταν *«τυφλὸς **ἐκ γενετῆς**»* (Ἰωάν. 9,1). Ὑπάρχουν τυφλοί, ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους ἀργότερα, στὰ νιᾶτα ἢ στὰ γηρατειά τους, καὶ συνεπῶς ἔχουν μιὰ ἰδέα τοῦ ὡραίου κόσμου ποὺ δημιούργησε ὁ Θεός. Αὐτὸς δὲν εἶχε δεῖ ποτέ τὴν πλάση, τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, τὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν, τὰ πρόσωπα τῶν προσφιλῶν του, τίποτε ἀπολύτως. Ζοῦσε σὲ σκοτάδι διαρκείας· ὄχι ὡρῶν καὶ μηνῶν, ἀλλὰ ἐτῶν, ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς του (μία μικρογραφία τοῦ αἰωνίου σκότους, στὸ ὁποῖο —ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ— θὰ καταδικασθοῦμε, ἂν δὲ βαδίσουμε κατὰ τὸ θεῖο θέλημα). Στὸν τυφλὸ αὐτόν, ὅπως ἐξηγοῦν οἱ πατέρες, δὲν ὑπῆρχαν ὀφθαλμοί, δὲν εἶχε καθόλου βολβοὺς μέσα στὶς κόγχες. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴ συνέχεια.

● Διότι πῶς τὸν θεράπευσε ὁ Κύριος; Ἔφτυσε κάτω στὴ γῆ, ἔκανε **πηλὸ ἀπὸ χῶμα**, καὶ τὸν ἄλειψε στὰ σημεῖα τῶν ματιῶν. Γιατί ἄραγε ὁ Χριστὸς θεραπεύει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου; Τοῦ ἦταν δύσκολο, μ' ἕνα λόγο του καὶ μόνο νὰ δημιουργήσῃ τοὺς δύο βολβοὺς καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὸν τυφλό; Ἀσφαλῶς μποροῦσε. Ἀλλὰ θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς Θεός**, ποὺ εἶπε καὶ δημιουργήθηκαν ὅλα· καὶ ὅπως στὸν Ἀδὰμ ἔπλασε ὅλο του τὸ σῶμα, ἔτσι ἐδῶ ἀναπληρώνει ἕνα ἐλλεῖπον μέλος, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ. Λένε ἀκόμη οἱ πατέρες, ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ Κύριος ἤθελε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅτι **εἴμαστε χῶμα**. Εἴτε βασιλεῖς, εἴτε στρατηγοί, εἴτε σοφοί, ὅλοι τὸ ἴδιο εἴμαστε, χοϊκοί, διότι ἀπὸ χῶμα μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός. Χῶμα εἶνε τὰ χέρια, χῶμα τὰ πόδια, χῶμα τὸ κορμί, χῶμα τὸ ὡραῖο πρόσωπο. Χῶμα λοιπὸν καὶ τὸ μάτι, ποὺ λειτουργεῖ

ἐν τούτοις ὡς μία τέλεια αὐτόματη **φωτογραφικὴ μηχανή**, μηχανὴ ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Ἂν πῇς σὲ κάποιον τουρίστα ὅτι αὐτὴ ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ ἔχει στὴν πλάτη του φύτρωσε μόνη της, θὰ σὲ θεωρήσῃ τρελλό. Ἀλλ' ἐὰν ἡ κάθε φωτογραφικὴ μηχανὴ ἔχῃ τὸν τεχνίτη της, πολὺ περισσότερο τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὰ τὰ θαυμάσια ὄργανα, ἔχουν τὸν ποιητή τους· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός. Φτάνει ἕνα μάτι ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός.

● Κάτι ἄλλο ἀκόμη. Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Κύριος χρησιμοποίησε τὸ σάλιο του καὶ τὰ δάκτυλά του. Τί σημαίνει αὐτό; Οἱ πατέρες παρατηροῦν, ὅτι καὶ **τὰ δάκτυλα** τοῦ Χριστοῦ καὶ **τὸ σάλιο** του ἀκόμη θαυματουργοῦν. Ὅλα, τὰ ροῦχα του, ὁ χιτώνας του, τὰ ὑποδήματά του, κάθε τι ποὺ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μαζί του, ἔχουν θαυματουργικὴ ἰδιότητα. Ἂς χλευάζουν οἱ προτεστάντες καὶ οἱ χιλιασταὶ τὰ ἱερὰ λείψανα· ἡ Ἐκκλησία μας καλῶς τὰ κρατεῖ καὶ τὰ τιμᾷ. Τῶν ἁγίων ὄχι μόνο τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις καὶ ἡ σκιὰ ὅταν ζοῦσαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησί τους τὰ ἱερὰ λείψανά τους (ὀστᾶ, ἐνδύματα, ἄμφια, σταυροί, ῥάσα, ἀντικείμενα) ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν δύναμι ὅπως εἶχε καὶ τὸ σάλιο τοῦ Χριστοῦ μας.

● Μία ἄλλη παρατήρησις, ἀδελφοί μου, εἶνε τὸ πότε ἔγινε ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ. Ἔγινε **Σάββατο**, τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐπιτρέπουν καμμία ἐργασία, ποὺ καὶ φωτιὰ νὰ πιάσῃ τὸ σπίτι τους δὲν τρέχουν νὰ τὴ σβήσουν· τὸ θεωροῦν ἁμαρτία νὰ ἐργασθοῦν. Ἔκανε λοιπὸν ὁ Κύριος τὸ θαῦμα τὴν ἡμέρα αὐτή, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴν πλανεμένη ἰδέα ὅτι τὸ Σάββατο δὲν ἐπιτρέπεται καμμία ἐργασία. Διδάσκει, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία τοῦ καλοῦ, ἐπιβάλλεται ἡ ἀγαθοεργία. Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει Σάββατο, ὑπάρχει Κυριακή. Ἡ Κυριακὴ λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε γεμάτη ἀγαθὰ ἔργα ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶπε· *«Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι»* (Ἰωάν. 5,17)· μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ἐργάζεται ἡ ἁγία Τριάς, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο ἀδρανείας. Ποιὰ λοιπὸν εἶνε τὰ ἔργα τῆς Κυριακῆς; Πρῶτα - πρῶτα ὁ ἐκκλησιασμός. Δεύτερον ἡ ἀκρόασις τοῦ θείου λόγου. Τρίτον ἡ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς. Τέταρτον οἱ πνευματικὲς ἐπισκέψεις, ἰδίως σὲ νοσοκομεῖα καὶ ἀσθενεῖς, ποὺ περιμένουν ἕνα γλυκὸ λόγο, μιὰ ἀκτῖνα παρηγοριᾶς μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς τους. Μ' ἕνα λόγο, ὁ ἁγιασμός. Δυστυχῶς, ἐν ἀντιθέσει μὲ ὅλα αὐτά, ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς ἔγινε ἡμέρα ἁμαρτίας. Καμμιὰ ἄλλη μέρα δὲν παρουσιάζει τόσο πλῆθος ἁμαρτημάτων καὶ ἐγκλημάτων ὅσο ἡ Κυριακή.

* * *

● Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω, ἀδελφοί μου, προσέξτε τὸ ἑξῆς. Εἶπε ὁ Κύριος στὸν τυφλό· Πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ νὰ πλυθῇς. Ποιός εἶν' αὐτὸς ποὺ τοῦ δίνει τὴν ἐντολή, ὁ τυφλὸς δὲν γνωρίζει μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή· δὲν γνωρίζει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Κύριος. Κάποιος ἄλλος στὴ θέσι του θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ ἀντίρρησι, ὅπως ἔφερε λ.χ. στὴν παλαιὰ διαθήκη ὁ Νεεμὰν ὁ Σύρος. Ἦταν ἔνδοξος στρατηγὸς τῆς Συρίας, ἀλλὰ ἔπασχε ἀπὸ λέπρα, ἀγιάτρευτη τότε ἀρρώστια, καὶ πῆγε στὸν Ἐλισαῖο, μαθητὴ τοῦ προφήτου Ἠλία, ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ θαυματουργό. Ὁ Ἐλισαῖος τοῦ λέει· —Νὰ πᾷς νὰ λουσθῇς στὸν Ἰορδάνη ἑφτὰ φορές. Αὐτὸς θύμωσε καὶ εἶπε· —Γιατί στὸν Ἰορδάνη; δὲν ἔχουμε στὴν πατρίδα μου καλύτερα ποτάμια; Ὄχι, δὲν πηγαίνω. Ἀλλὰ οἱ ὑπασπισταί του ἐπέμεναν καὶ πῆγε. Κι ὅταν πέρασε τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ ἑφτὰ φορές, τότε καθαρίστηκε ἀπὸ τὴ λέπρα (βλ. Δ' Βασ. κεφ. 5· Λουκ. 4,27). Ὁ Νεεμὰν λοιπὸν στάθηκε διστακτικός, ὁ τυφλὸς ὅμως ὑπήκουσε. Ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε, Πήγαινε στοῦ Σιλωάμ, καὶ πῆγε ἀμέσως. Τί μᾶς λέει αὐτό; Κάτι ποὺ ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι μας. Στὴν ἐγωιστικὴ καὶ ἐπαναστατημένη ἐποχή μας διδάσκει **τὸ μάθημα τῆς ὑπακοῆς**. Ὁ τυφλός, μὲ τὴν ὑπακοὴ ποὺ ἔδειξε στὸ Χριστὸ χωρὶς ἀντιρρήσεις, λέει σὲ ὅλους μας·

Παιδιά, ὑπακούετε στοὺς γονεῖς σας, οἱ νεώτεροι στοὺς γεροντοτέρους. Γυναῖκες, ὑπακούετε στοὺς ἄντρες σας· εἶνε λόγος Θεοῦ. Μαθηταί, ὑπακούετε στοὺς δασκάλους σας. Στρατιῶτες, ὑπακούετε στοὺς ἀξιωματικούς σας. Πολῖτες, ὑπακούετε στοὺς νόμους τοῦ κράτους. **Ὑπακούετε**. Μέχρι ποιοῦ σημείου; Μέχρι ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει μία ἄλλη ὑπακοή. Ὑπάρχουν ὅρια. Ἐὰν ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα ἢ ὁ σύζυγος ἢ ὁ καθηγητὴς ἢ ὁ ἀξιωματικὸς ἢ ὁ νόμος ἢ τὸ κράτος διατάξουν κάτι ἀντίθετο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε ἰσχύει ὁ θεῖος κανών *«Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἄνθρωποις»* (Πράξ. 5,29).

Ποιά γλῶσσα, ποιά φωνή, θὰ συνετίσῃ τὴ γενεά μας; Πρέπει νὰ ἔλθῃ Πνεῦμα ἅγιο, πύρινος ἄγγελος, νὰ μᾶς φωνάξῃ· Ἐὰν ὑπακούετε τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς, οἱ γυναῖκες στοὺς ἄντρες, οἱ στρατιῶτες στοὺς ἀξιωματικούς, πολὺ περισσότερο ὑπακούετε ὅλοι, καὶ πάλιν ὑπακούετε, καὶ αἰωνίως ὑπακούετε, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν Ι. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Ψυρρῆ - Ἀθηνῶν τὴν 22-5-1960. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 1-6-2008.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄- Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 785[2]	Κυριακὴ τῶν Πατέρων Α΄ Οἰκ. Συνόδου 28 Μαΐου 2023 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Στὴν πίστι τῶν ἁγίων πατέρων

Τὴν περασμένη Πέμπτη, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Σήμερα ἔχουμε ἄλλη μεγάλη ἑορτή· τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Πρώτης (Α)΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. **Τί εἶνε** αὐτοὶ οἱ πατέρες; **Τί χρεωστοῦμε ἐμεῖς** στοὺς πατέρας, ἂν εἴμαστε παιδιά τους;

Ἂς σταματήσουμε στὴ λέξι ***«πατήρ»***.

* * *

«Πατήρ». Εἶνε ἡ λέξι ποὺ ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ **ταιριάζει στὸ Θεό**. Ἐκεῖνος εἶνε πατέρας. Καὶ ἐκεῖνος **ἀξιώνει καὶ τὸν ἄνθρωπο** νὰ γίνῃ πατέρας. Μεγάλο πρᾶγμα ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνεται συνδημιουργὸς μὲ τὸ Θεό, τρόπον τινὰ ἕνας μικρὸς θεὸς πάνω στὴ γῆ.

Ἀλλ᾽ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς πατέρας ὑπάρχουν καὶ **πατέρες πνευματικοί**. Θυμηθῆτε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο, ποὺ ἔλεγε· *«Στὸν πατέρα μου ὀφείλω τὸ ζῆν, εἰς δὲ τὸν διδάσκαλό μου (τὸν Ἀριστοτέλη) ὀφείλω τὸ εὖ ζῆν»*. Τέτοιοι πατέρες εἶνε οἱ διδάσκαλοι, οἱ καθηγηταί, οἱ διανοούμενοι, **ὅσοι καλλιεργοῦν τὸ πνεῦμα** στὸ λαό μας.

Ἀλλ᾽ ὑπάρχουν καὶ **οἱ ἅγιοι πατέρες**, ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν παιδιά. Εἶχαν ἀφοσιωθῆ ἐξ ὁλοκλήρου στὴ μεγάλη τους ἀποστολή. Ἦταν ἀφιερωμένοι στὸ Θεό. Μὲ τὴ φωτεινὴ διδασκαλία τους ἔθρεψαν τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους των καλλιέργησαν τὸ λαό, καὶ μὲ τὰ αἵματα καὶ τὶς θυσίες τους γιγάντωσαν τὸ δέντρο τῆς χριστιανοσύνης. Αὐτοὶ εἶνε οἱ μεγάλοι πατέρες, *«πατέρες οὐρανόφρονες»* (ἐξαποστ.;;;).

Ποιό εἶνε **τὸ ἔργο τῶν ἁγίων πατέρων;** Ἀφήνουμε ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀπὸ τὰ ἔργα τους ὑπάρχει ἕνα ποὺ μένει ἀθάνατο. Τὸ ἀκοῦνε καὶ θὰ τὸ ἀκοῦνε ἐπὶ αἰῶνες γενεὲς γενεῶν. Εἶνε τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, τὸ *«Πιστεύω…»*.

Ἑορτάζουμε τοὺς πατέρας. Καὶ ἔργο τῶν πατέρων εἶνε **τὸ *«Πιστεύω…»***. Δὲν βρίσκεται ἄλλο τέτοιο ἔργο. Μὴ μοῦ μιλᾶτε γιὰ Πλάτωνα, γιὰ Ἀριστοτέλη, γιὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Πάρτε αὐτὸ τὸ *«Πιστεύω…»* καὶ ζυγίστε το. **Τί σοφία ἔχει μέσα!** Εἶνε μεγαλούργημα, μνημεῖο ἀθάνατο γραμμένο στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἐφώτισε τοὺς ἁγίους πατέρας γιὰ νὰ τὸ συντάξουν.

Ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ συνταχθῇ; Πῶς ἔγινε τὸ *«Πιστεύω…»*; Ἡ ἀφορμὴ δόθηκε ἀπὸ κάποιον ποὺ ὠνομαζόταν Ἄρειος.

Ὁ Ἄρειος δὲν ἦταν τυχαῖο πρόσωπο. Ἦταν μορφωμένος, ἤξερε φιλοσοφία. Ἀλλὰ τί ἔπαθε· **ὑπερηφανεύθηκε**. Νόμισε, ὅτι μὲ τὸ μικρό του μυαλὸ θὰ λύσῃ τὰ μυστήρια τῆς Θεότητος. Καὶ ἔπεσε ἔξω. Τί ἐδίδαξε; Αὐτὸ ποὺ διδάσκουν καὶ οἱ **χιλιασταί**. Εἶπε· Ἀποκαλύπτομαι μπροστὰ στὸ Χριστό· ἀλλὰ ὑπῆρξε μιὰ στιγμὴ στὸ ἄπειρο παρελθὸν ποὺ ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρχε. **Ἠρνεῖτο, δηλαδή, στὸ Χριστὸ τὴν ἀϊδιότητα, τὴν αἰωνιότητα**, καὶ ἔτσι ἠρνεῖτο **τὴν θεότητα**, τὸ θεμέλιο τῆς χριστιανοσύνης. Διότι θεμέλιο τῆς χριστιανοσύνης εἶνε, ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός**.

Ταλαίπωρε Ἄρειε! Δὲν ἄνοιγες τὸν **Ἰωάννη**; Ἀμέσως θὰ τὸν ἄκουγες νὰ λέῃ· Χριστέ, εἶσαι ὁ Θεός· *«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος»* (Ἰω. 1,1). Δὲν ἄνοιγες τὸν **Παῦλο**; Θὰ τὸν ἄκουγες νὰ λέῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε *«ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας»* (Ῥωμ. 9,5), *«ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»* (Α΄ Τιμ. 6,15)· Δὲν ἄνοιγες τὴν **Ἀποκάλυψι**, νὰ δῇς ἐκεῖ, ὅτι ὁ Κύριος εἶνε αὐτὸς ποὺ κρατάει στὴ φούχτα του τοὺς ἑπτὰ ἀστέρες, καὶ ὅτι αὐτὸς εἶνε *«τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος»* (Ἀπ. 1,16· 2,1· 3,1· 21,6);

Μὰ γιατί νὰ πᾶμε σ᾽ αὐτούς; Δὲν ρωτοῦ-

σες, Ἄρειε, **τὸν ἴδιο τὸ Χριστό**, ποὺ κάθησε στὸ σκαμνὶ κατηγορούμενος; Ὁ Καϊάφας τοῦ ἀπηύθυνε τὸ ἐρώτημα· «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;». *«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα»*. Τὸν ἐρωτᾷ γιὰ δεύτερη φορά. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς μπροστὰ σὲ ὅλους λέει· Ναί, ἐγὼ εἶμαι· καὶ *«ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ»* (Ματθ. 26,62-64). Ὁ ἴδιος λοιπὸν ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε. Καὶ ὅταν ὁ ἀρχιερεὺς ἄκουσε αὐτὴ τὴ «βλασφημία», ὅπως τὴ νόμιζε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔλεγε τὸν ἑαυτό του Θεό, διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του, καὶ ὅλοι τους εἶπαν· *«Ἔνοχος θανάτου ἐστί»* (ἐ.ἀ. 65-66). Ἑπομένως **αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὡμολόγησε τὴν καλὴ ὁμολογία**, ὅτι εἶνε Θεός.

Ἔπεσε λοιπὸν ἔξω ὁ Ἄρειος. Καὶ γι᾽ αὐτὸ ταράχθηκε τότε ἡ οἰκουμένη. Εἶχε ἀποκτήσει μαθητάς· μοναχούς, ἱερεῖς, ἐπισκόπους. Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅταν εἶδε τὴν ταραχή, συνεκάλεσε τὸ 325 μ.Χ. τὴν **Πρώτη (Α΄) Οἰκουμενικὴ Σύνοδο** στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας, στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἐκεῖ **συγκεντρώθηκαν οἱ πατέρες.**

Νά καὶ ἔρχονται! Τοὺς βλέπετε; Ἀπὸ τὴν Κύπρο ἔρχεται ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ἀπὸ τὴ Λυκία ὁ ἅγιος Νικόλαος… Νά οἱ μεγάλοι πατέρες! Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἀσκηταί, ποὺ ζοῦσαν στὴν ἔρημο μέσα σὲ σπηλιές· ἦταν ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως, ποὺ οἱ ἀντίθεοι τοὺς εἶχαν βγάλει τὰ μάτια μὲ πιρούνια. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπ᾽ ὅλους, τὸ ἀστέρι τῆς Ἐκκλησίας, **ὁ μέγας Ἀθανάσιος**. Διότι δὲν ἔχει μόνο ὁ οὐρανὸς ἀστέρια, ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὰ ἀστέρια της. Δὲν ἀκούσατε τὸν ὕμνο, τὸ δοξαστικό, *«…ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος»*; 318 ἀστέρια ἦταν οἱ πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐκεῖ **νά κι ὁ Ἄρειος**. Μαῦρος σὰν τὸ κοράκι, σκοτεινὸς σὰν τὸν διάβολο, μὲ τὴ φιλοσοφία του, μὲ τὰ βιβλία του, νὰ ζητᾷ νὰ διαλύσῃ τὸν Χριστιανισμό. Τὸν κάλεσαν οἱ πατέρες, πάλεψαν, ἄνοιξαν πόλεμο μεγάλο. Μία μέρα, δύο μέρες, τρεῖς μέρες… Ἕνα μῆνα βάσταξε ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Προσπάθησαν μὲ τὸ καλό, μὲ ἐπιχειρήματα, μὲ θαύματα – γιατὶ καὶ θαῦμα ἔκανε ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Τοῦ ἔδειξαν τὴν **ἁγία Τριάδα**, τὸ **ὁμοούσιον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα**. Τίποτε αὐτός! Οὐ μὲ πείσεις, κἂν με πείσῃς.

Αὐτοὶ λοιπὸν συνέταξαν τὸ *«Πιστεύω…»*. Τό ᾽γραψε μὲ τὸ χεράκι του ὁ μέγας Ἀθανάσιος· *«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν…»*. **Τί μεγάλα λόγια!** Δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃς.

* * *

Τελειώνω, ἀδελφοί μου. Τὸ *«Πιστεύω…»* αὐτὸ ἦρθε **ὁ διάβολος** στὴ γενεά μας τὴν κατηραμένη, πῆρε γομμολάστιχα καὶ **σβήνει ἕνα - ἕνα τὰ ἄρθρα του**. Ὅ ἕνας λέει· Μὰ ὑπάρχει ἁγία Τριάδα; Ὁ ἄλλος· Μὰ ὑπάρχει Θεός; Ὁ ἄλλος· Μὰ εἶνε ὁ Χριστὸς πραγματικὸς Θεός; Ὁ ἄλλος· Μὰ ποῦ λέει, ὅτι ἡ Παναγία εἶνε ἀειπάρθενος; εἶνε ἀληθινὰ αὐτά;… Σιγὰ - σιγὰ κόβουνε, γκρεμίζουνε. Ζήτημα εἶνε σήμερα ἂν μέσα στοὺς χίλιους ἕνας ὑπογράφῃ καὶ νὰ λέῃ· Πιστεύω κ᾽ ἐγὼ ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ὅπως ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὅπως ἡ γιαγιά μου. Αὐτὸ τὸ Πιστεύω ἔχει σβήσει.

Καὶ **τώρα τί πιστεύουμε;** Ἐγώ, λέει ὁ ἕνας, πιστεύω στὸ χρῆμα, δηλαδὴ στὸ μαμωνᾶ. Ἐγώ, λέει ὁ ἄλλος, πιστεύω στὴ γυναῖκα· ὄχι στὴν καλὴ γυναῖκα, ἀλλὰ στὴν κακὴ καὶ διαβολεμένη γυναῖκα, στὴν αἰσχρὰ παλλακίδα. Ἐγώ, λέει ὁ ἄλλος, πιστεύω στὸ γλέντι, στὴ διασκέδασι. Ἐγώ, λέει ὁ ἄλλος, πιστεύω στὸν τουρισμό. Ὁ ἄλλος παρακάτω πιστεύει στὴν ἐπιστήμη. Τί νὰ σοῦ κάνουν ὅμως ἡ ἐπιστήμη καὶ τὰ πλούτη, ἀγαπητέ μου, ὅταν εἶσαι μπροστὰ στὸν πόνο, μπροστὰ στὸ θάνατο, ὅταν μέσα στὸ σπίτι σου ἔχῃς φέρετρο, ὅταν κλαῖς σ᾽ ἕνα τάφο; Ἁπλῶς μπορεῖς μ᾽ αὐτὰ ν᾽ ἀγοράσῃς ἕνα μαντήλι γιὰ τὰ δάκρυά σου. Νά τί διαφέρεις ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ μὲν φτωχός, ὅταν κλαίῃ, δὲν ἔχει μαντήλι νὰ σκουπιστῇ καὶ τὰ δάκρυά του πέφτουν στὸ χορτάρι. Ἐνῷ ὁ πλούσιος ἔχει ντουζίνες μεταξωτὰ μαντήλια νὰ σκουπίζῃ τὰ δάκρυά του. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα, εἴτε πέφτουν κάτω στὸ χορτάρι τῆς γῆς εἴτε πέφτουν στὰ μεταξωτὰ μαντήλια, δάκρυα εἶνε ποὺ ἔχουν τὸν ἴδιο πόνο…

Ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, χιλιάδες «πιστεύω» σήμερα στὸν κόσμο· **«πιστεύω» ἁμαρτωλά, σατανικά**. Ἀπ᾽ ὅλα αὐτὰ τὰ «πιστεύω», ἐσεῖς **διαλέξτε τὸ *«Πιστεύω…»* τῶν πατέρων**. Κρατῆστε το σφιχτά, ἡρωικά. Καὶ ἂν μέσα στὸ σπίτι σου καὶ στὴν κοινωνία δὲν πιστεύῃ κανένας, κι ἂν ἔρθουν χρόνια ποὺ μείνῃς μόνος, ἐσὺ παιδί μου κράτησε τὸ *«Πιστεύω…»* τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ μὲ τὸ *«Πιστεύω…»* στὰ χείλη νὰ σφραγίσῃς τὴ ζωή σου. Τὰ τελευταῖα λόγια μας πάνω στὴ γῆ ἂς εἶνε αὐτά· *«Πιστεύω, Κύριε»* (Ἰω. 9,38) καὶ *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. πυρίδωνος Παγκρατίου - Ἀθηνῶν τὴν 21-5-1961. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 27-5-2001, ἐπανέκδοσις 22-4-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com